

In ker me ljubiš ti, in ker si moj,
vem : sam se naskrivaj bojiš,
da svojih dalj ne izgrešiš,
in da ostaneš sam z menoj
brez svojih daljnih, tajnih zvezd,
in da ti dolgčas bo po njih
pri meni, in tvoj duh bo tih.
Pove j, ni tvoja to boleost?

Daj, naj poljubim te oči,
ki so mi v dušo gledale,
daj, naj poljubim ustnice,
ki so mi to povedale!
Za to besedo ves sem tvoj —
zdaj vidim : čutiš za menoj.

Oton Zupančič.

Pomladnji veter.

E, mačice! Kdaj pa ste splezale
tak naglo na vrbinje?
Ni dolgo še, kar v inje
zavite so veje iztezale
se v mraz.

Pa kdaj si, glog, si cvetja nabral?
Kot iz snežink posneto
je v bele čipke speto —
Kaj res že kučmo z glave dal
je čas?

Pa deklice! Kaj je dahnilo v vas?
Kaj vam oči je vžgalo,
kaj v nedrih vam pognalo?
„Pst! To se ne pove pri nas
v obraz!“
Pa ne!

Oton Zupančič.